

Kanker in huis

Danny Vanaudenhove & Felix Sperans

Uitgeverij Gelderland

Herent, 21 juli 2015

Dag Danny,

Wanneer kan een oprechte Belg nu beter aan een nieuw boek beginnen, dan op de Belgische Nationale Feestdag? Ik zou dat alleszins willen doen, maar ik heb daar jouw hulp bij nodig. Wat zou ik toch zonder jou gaan beginnen, is het niet Danny?

Wat ik dan van jou verwacht? Dat je zo braaf en zo goed zou willen zijn om, samen met mij, een vervolg te breien op ons vorige boek: "Sisyphus is moe."

Uit al wat ik van je gehoord heb aan de telefoon, en wat ik over je las op Facebook, alsook in de vele mails die je me stuurde, denk ik, even eerlijk als oprecht, dat jij het aan jezelf, aan je man Eric, aan je kinderen Stijn en Marijn, aan al je vrienden en kennissen, maar ook aan al de lezers van ons vorige boek "Sisyphus is moe," haast verplicht bent om op mijn vraag in te gaan. Zo weet ik zeker dat vele van de lezers van ons vorige boek zich intussen al beginnen af te vragen hoe wij het nu intussen stellen, en wat er allemaal met ons gebeurd is sinds wij ons vorige boek, misschien wel wat te vlug, hebben afgesloten.

Beste Danny, wil jij dan nu, in je gekende stijl, met oog voor details, logica en chronologie, zoals je dat in ons eerste boek hebt gedaan, aan onze lezers laten weten hoe zwaar het noodlot soms om dragen is, tot je niet meer weet of begrijpt wat "het leven" met jou van plan is, of van je wilt of verlangt, waarom het je toch steeds weer zodanig op de proef stelt tot het haast niet meer om dragen is?

Danny, ik kijk zelf al vol ongeduld uit naar je eerste brief, want ik ben er wel zeker van dat je ook mij niet alles hebt verteld wat er intussen met jou en je man Eric is gebeurd, hoe jullie duivels je weer in hun klauwen hebben genomen.

Danny, ik zou zeggen: begin eraan. Ik wacht erop, en je familie, je vrienden en je lezers al evenzeer als ik, daar ben ik intussen al wel zeker van. En, wat

jou en Eric betreft, je geschrijf zal jullie zeker weer wat verstrooiing bieden in deze moeilijke tijden, en jullie wat minder tijd gunnen om te piekeren, iets wat nooit goed is voor een mens. Schrijven dus, en overleggen met Eric voor je een woord op papier zet!

Maak er nog een gezellige Nationale Feestdag van, met of zonder défilé,

Felix

Galmaarden, 24 juli 2015

Dag Felix,

Je vraag of ik met jou een tweede boek wil schrijven, en dat dan nog wel als vervolg op ons eerste: "Sisyphus is moe," overvalt me als een donderslag bij heldere hemel, en dat dan nog wel op een rustige Nationale Feestdag.

Nadat we ons eerste boek samen beëindigd hadden, intussen nog niet eens een vol jaar geleden, was ik er heilig van overtuigd dat het meteen ook het laatste boek zou zijn waar ik me nog eens moe zou willen aan maken. Begrijp me niet verkeerd, Felix, ik was jou niet beu, maar al die moeite die een ziek mens als ik moet opbrengen om wat op papier gezet te krijgen. Dat was er dikwijls teveel aan. Langs de andere kant wil ik graag toegeven dat ik er ook heel wat plezier aan beleefd heb en het mij een ware eer was om samen met jou een boek te mogen schrijven. Maar langs de andere kant besef ik ook maar al te best dat ik je heel wat werk bezorgd heb door je aan mijn boek te laten meewerken en dat, gezien jij ook niet overloopt van werklust ingevolge je ziekte, jij wel dikwijls gevloekt zult hebben voor het vele moeilijke werk dat ik je bezorgde. Dat wilde ik je geen tweede keer meer aandoen. Maar, omdat je er zelf om vraagt heb ik er eens goed over nagedacht en er met Eric over gesproken. Onder ons twee kwamen we dan tot het besluit dat ik het in dit geval dan toch nog maar eens moest proberen, nu ik weet dat jij me weer wilt helpen. En, het is zoals je zelf zegt, ook ik weet en heb al herhaaldelijk gehoord dat vele van onze vorige lezers erop zitten te wachten. Blijkbaar willen zij mijn verhaal tot het bittere einde mee leegdrinken. Ze zullen het krijgen, want geheimen heb ik niet. Voor niemand!

Felix, je herinnert je allicht nog wel dat ik op 6 maart van dit jaar een knieprothese kreeg aangemeten, en zoals ik op het einde van ons eerste boek schreef, die operatie was meer dan een succes. Mijn revalidatie verliep al even goed als de operatie zelf en volgens de dokter

me zei wilde hij tekenen dat al de knieprotheses die hij plaatste even succesvol zouden verlopen als dat met mij het geval was. Niet klagen dus. Integendeel. Maar, zeg nu eens eerlijk, Felix, alles moet toch niet altijd tegendraaien, is het niet? Een mens mag, bij al het ongeluk dat hij al heeft en gehad heeft, ook al wel eens een meevaller treffen, toch?

Ik kan mijn rechterknie nu weer plooien, strekken, net als toen ik twintig jaar was, bij wijze van spreken dan uiteraard. Ik kan weer de trappen op en af lopen, ik ben terug in staat om korte afstanden te wandelen, ik kan het allemaal zonder de minste problemen of pijn. Nochtans moet ik hier meteen al een "maar" aan vastknopen. Ja, ik ben nog altijd beperkt bij het gaan en staan, maar dat komt dan omdat ik nog altijd zit opgescheept met een verlamde spier in mijn rechterbeen, waar niets aan te verhelpen valt, en zo blijft dat wandelen uiteindelijk toch nog een gesukkel en een wat moeilijke bedoening. Zo mogelijk nog erger is dat die verlamde spier me wel de nodige pijn bezorgt in mijn rechterbeen, telkens als ik dat gebruik.

Maar als ik bedenk hoe ik er voor mijn operatie aan toe was, dan zal je me niet horen klagen. Toen moest ik altijd in een rolstoel als ik me buiten huis wilde verplaatsen, en in huis moest ik mij behelpen met een brace en me overal aan hoeken en kanten vasthouden en toen deed die knie bij wijlen wel nog verschrikkelijk veel pijn, ook al kon ik ze zo goed als niet gebruiken.

Mijn kopzorgen en beperkingen waren verminderd na mijn knieoperatie, ik geef dat graag en grif toe, maar lijden deed ik nog elke dag en moeilijk had ik het nog dikwijls, maar dat kwam dan in hoofdzaak door mijn fibromyalgie en mijn CVS. Maar goed, die ziektes heb ik al zolang dat ze een stuk van mezelf zijn geworden en dat je het haast als normaal gaat beschouwen dat ze je de nodige last en pijn bezorgen. Zeker is dat ik al blij was dat ik terug wat kon stappen, en dat dan nog zonder al te veel moeilijkheden en pijn.

Ik beschouwde mezelf als voldoende opgelapt om weer terug min of meer normaal te beginnen leven, mits de nodige beperkingen die ik je kom te beschrijven en waarvan ik je al op de hoogte stelde in ons vorige boek "Sisyphus is moe."

Maar nu was het Eric zijn beurt om in de lappenmand te gaan liggen, en dat baarde mij ook de nodige zorgen en schrik natuurlijk, net als hem uiteraard.

Sinds Eric van darmkanker was geopereerd op 1 oktober 2014 moest hij immers om de drie maanden op controle naar de kliniek, om te laten nagaan of er intussen geen uitzaaiingen of andere complicaties waren opgetreden. Kortom: Eric zijn kanker moest worden opgevolgd. En dat baarde ons beiden de nodige kopzorgen en schrik. Wij kregen, nee hadden de indruk, dat wij nooit eens een week gerust mochten leven. Er scheelde wel altijd iets aan onze gezondheid. Eerst vooral met die van mij (zie "Sisyphus is moe") en nu met die van Eric. En geloof me, het was niet alleen Sisyphus die dat allemaal beu werd, maar ook Eric en ikzelf. Je zou voor minder zelfmoord plegen, maar wij laten dat voor onze kinderen, vrienden en kennissen, maar leven zoals Eric en ik dat al dertig jaar moeten doen, dat is geen leven, dat is één langgerekte lijdensweg die iedereen vroeg of laat wel beu zou worden.

Op 19 mei van dit jaar werden wij verwacht in het ziekenhuis voor een echo van de buik en de lever van Eric. Er zou dan ook nog een foto van zijn longen en zijn thorax worden gemaakt. Na deze onderzoeken werden we dan bij de oncoloog verwacht om de resultaten te bespreken. In al onze naïviteit gingen wij er allebei vanuit dat alles wel in orde zou zijn geweest en besloten wij om een paar weken voordien eerst nog eens een reisje van vier dagen naar Bütgenbach te maken. Wij wilden onze schade inhalen. Verleden jaar hadden we die vierdaagse trip al geboekt, maar toen hadden we die op het laatste ogenblik nog moeten annuleren omdat Eric kort voordien moest geopereerd worden van darmkanker en hij zeker nog niet voldoende hersteld zou zijn van die ingreep tegen de week dat we dat reisje hadden geboekt.

Telkens als wij al eens een reisje boeken, wees gerust, dikwijls hebben wij daar de kans nog niet toe gehad, dan is dat telkens een midweek. Langer dan vier dagen gaan wij immers nooit van huis. Ten eerste is mijn pijp na vier dagen al lang uit en moet ik thuis mijn batterijen terug gaan opladen. Wat meer is, na vier dagen ga ik mijn

honden zo erg missen dat ik naar hen toe gezogen wordt, ook al weet ik dat ze in goede handen zijn en dat de hondenoppassers die ik voor mijn vertrek had gevraagd, hen met hart en ziel vertroetelen. Daar ligt het niet aan, het is gewoon dat ik ze niet kan missen. Honden zijn immers trouwe vrienden, dan weet jij toch ook al wel, Felix.

Eric is, zoals gezegd, geopereerd op 1 oktober 2014. In november moesten wij al op controle. We kregen goed nieuws te horen. De oncoloog zei immers dat chemo niet eens nodig was, ook al hadden ze ons voor de operatie gezegd dat zij zonder chemo, en eventueel ook nog bestralingen na de operatie, de kanker niet zouden kunnen genezen.

En nu, nu de operatie voorbij was, nu waren die chemo en die bestralingen ineens niet meer nodig, meer zelfs, de oncoloog beweerde dat chemo op dat ogenblik zeker geen groter kans op genezing kon garanderen. Geen chemo dus, ook geen bestralingen, of welke andere kankertherapie ook. Toen we vroegen wat die drie vlekjes op zijn lever dan wel waren, die aan het licht waren gekomen bij vorige onderzoeken, antwoordde de oncoloog doodgemoedereerd, net of dat hier niet ter zake deed, dat ze dat nog niet wisten. Nu jij!

Eric en ik wisten niet wat wij hier allemaal moesten van denken. Voor de operatie zeiden ze ons dat chemo na de operatie in elk geval nodig zou zijn, eventueel zelfs aangevuld met bestralingen, en nu, na de operatie, en nadat ze zelfs al enkele vlekjes op de lever hadden ontdekt, nu was er ineens geen chemo meer nodig. Zouden ze door hun voorraad heen gezeten hebben? Wat was hier aan de hand? Wat was hier gaande? Begrijpe wie dat begrijpen kan! Eric en ik slaagden daar alleszins niet in. Maar, wat moesten we doen? Naar een andere kliniek gaan om daar van vooraf aan opnieuw te beginnen met al die onderzoeken en behandelingen? Eric paste daarvoor, en ik, ik kon hem best begrijpen.

Naïef als we waren, waren wij toch opgelucht dat Eric geen verdere behandelingen meer zou moeten ondergaan en dat hij van die vervloekte chemo verlost was. Op dat ogenblik vonden we dat nieuws zelfs fantastisch en we besloten om vanaf dan van het leven te gaan genieten zoveel we konden. Maar dan gebeurde dit.

'Kanker in huis' is het verhaal van **Eric Lostermans**. Verteld via een briefwisseling tussen zijn vrouw **Danny Vanaudenhove** en de Vlaamse auteur **Felix Sperans**.

Het is een verhaal zoals zoveel mensen dat helaas mee moeten maken. Bij Eric wordt de diagnose kanker gesteld. Kort daarna overlijdt zijn beste vriend aan deze ziekte. Wat volgt is een tijd van uitersten: woede en berusting, haat en liefde, wanhoop en hoop. Voor Eric en zijn omgeving staat het leven op zijn kop. Hij ziet het als zijn missie om de ziekte niet te verzwijgen, zoals nog altijd veel gebeurt. Danny Vanaudenhove en Felix Sperans fungeren als zijn spreekbuis, maar vertellen ook over hun eigen gevoelens: ze gaan verder met hun briefwisseling, waar ze in hun eerdere boek 'Sisyphus is moe' zijn gestopt. In dat boek staat de ziekte fibromyalgie waaraan Danny lijdt centraal. Net als het wat beter gaat met Danny treft het noodlot opnieuw haar gezin. Hoe gaan ze om met deze mokerslag?

Geen onderwerp blijft onbesproken. Daarom is 'Kanker in huis' zo herkenbaar voor velen die geconfronteerd zijn of worden met deze ziekte.

Danny Vanaudenhove (15 april 1957) studeerde moderne talen en werkte 23 jaar bij De Post. In 1987 kreeg ze fibromyalgie. Het duurde tot 1996 voor dit officieel werd vastgesteld door een reumatoloog. Over de gevolgen van haar ziekte voor haarzelf en voor haar gezin schreef ze, samen met Felix Sperans, het boek 'Sisyphus is moe'. Danny is getrouwd met Eric Lostermans, heeft twee zoons en is misschien wel Belgisch grootste fan van Leonard Cohen.

Felix Sperans (3 januari 1944) is een Belgisch auteur en kunstschilder. Vanaf zijn twaalfde brengt hij enige tijd door in een college voor priesterroepingen. De paters vinden dat hij niet geschikt is voor het priesterambt en hij besluit psychologie te gaan studeren in Leuven. Dit levert voor hem niet de juiste kennis op van het 'echte leven'. Sperans zet zijn studie stop, trouwt en krijgt twee kinderen. Begin jaren '80 wordt hij invalide verklaard en loopt zijn huwelijk stuk. Sperans blijkt zenuwziek. Hij lijdt aan een combinatie van schizofrenie en manische depressie. Om lotgenoten te helpen schrijft hij meerdere boeken en richt hij in 1999 de vereniging 'Psychiatrie' op, waarvan hij jaren lang voorzitter is. Tijdens zijn verblijf in verschillende inrichtingen leert hij schilderen. Zijn werken, abstract en kleurrijk, zijn tientallen malen tentoongesteld. Sperans is getrouwd met de Filipijnse Maria Teresa Malit en woont in Herent.

uitgeverij
GELDERLAND
BOEKEN | KRANTEN | TIJDSCHRIFTEN

ISBN 9789491826399

9 789491 826399